

queremos, en fin, que él proporcione medio de dar á conocer sus obras á nuestros consocios que sientan aficiones literarias ó musicales.

Este es nuestro ideal, muy difícil seguramente de darle forma práctica; pero si no en absoluto, mucho creemos podrá conseguirse con el esfuerzo de todos.

Inútil creemos hacer resaltar las ventajas materiales que al «Centro» reportará el teatro en cuestión, ventajas demostradas en la citada reunión general y que podrán aprovecharse para implantar las reformas que tan indispensables son al «Centro de Lectura» para entrar en el camino del progreso moral, para ponerse al nivel que exigen los tiempos modernos, reformas que hasta ahora no ha sido posible.

implantar pues con el solo ingreso de la cuota mensual de los señores Socios nada ó muy poco es posible hacer en el sentido indicado.

En virtud de todo cuanto queda expuesto y dado su reconocido amor no solamente al «Centro» sino á todo aquello que significa instrucción, á todo aquello que tiende á mejorar el nivel intelectual de nuestro pueblo, esperamos no nos regateará V. su apoyo en empresa tan importante y suscribirá el boletín adjunto suscribiéndose por el mayor número de acciones posible, cuyo boletín se le pasará á recoger.

Dándole graciás anticipadas, nos reiteramos suyos
affmos. S. S. Q. B. S. M.—Por la J. de G. del C. de
L.—El Presidente accidental, *E. Fábregas.*

JANYORANSA!

Á REIS

No soc poëta,
pro per cantarte
tinc una lira:
n'es lo cor meu.
Lira que plora
d'esglai i pena,
puix son sas cordes
lo sentiment.

Plor, Patria meva,
que m'aclapara;
surar no deixa
mon pobre espir.
I'm dona febre,
febre que mata,
i á llavors penso:
Hon son tots fills!...

Els que't voldrian
veure ditxosa,
lliure, valenta;
sempre 'nà avant!...
¡Sens dol ni odis;
sens altre enveja
vers la JUSTICIA,
TREVALL i PA!

Els que's corsecan
pera tornarne
al lloc hon n'ian
sos bells amors.
Hon ne van naixer;
hon varen creixer;
d'hon va allunyarlos
;ay! la dissort.

Els que's recordan
dels bons patricis,
de llurs empresas
i llurs costums.
Dels temps que foren
jorns d'auba glòria,
jorns d'una vida
d'esplai i orgull.

Els qu'entristeixen
sino trevallas;
com també cantan
quau lo *Comers*,
las *Arts i Industria*
ferms esbateguen...
¡Son fills que t'aiman;
fills del Progrés!

Els qu'en llunys terras
sofrint miseria,
i en terra patria
passantne fam.
¡Mai t'han negada,
sempre han volguda!
¡Son cor i vida
per tu han estat!

Els que't somnian
com llum d'*aurora*;
com raig puríssim
del *Fiat Lux*.
¡En lloc hon visquin
los rics i pobres,
creients i increduls,
com germans purs!

¡Oh, Reus! ¡Ma mare!
¡Ay, Patria meva!
¡Mos debils alas
ja s'hau cansat!
¡¡Ferit per sempre!!
¡Ingrats n'han morta,
n'han fet mortalla
del meu pensar!

¡Cap-trist ne torno,

per mai mes moure'm!
¡De nou, vinc, patria
á fer mon niu!
¡Niu hon s'acoblin
dols i esperansas,
fins que la *Parca*
seguí'l destí!...

J. Sardà y Ferrán

LA FILLA DEL DRAC (1)

(CONTE POPULAR GASCÓ RECOLLIT PER A. PERBOSC)

Hí havia una vegada un home i una dona que tenien un fill. La dona va morir i l'home s'va tornar a casar. La madrastra no podia veure al fill del seu home, que's deia Bernardinet. Una nit quan eren al llit, la madrastra va dir a son marit:

—Estic ja cansada d'aqueix brivall. Tot s'ho menja ell; mira convé quel facis perdre.

Però Bernardinet qu'escoltava derrera de la porta ho va sentir. S'en va anar a cà son avia i li digué:

—Avieta, lo pare me vol fer perdre!

—Ai el meu fillet, quem dius, aixó vol fer? Doncs mira, t'omples les butxaques de pedretes i quand caminarás les deixarás caure pel camí.

Al endemà al matí, son pare li va dir:

—Bernardinet, vaig a fer llenya al bosc; vols venir ab mì?

—Si, pare.

I s'en anaren, però quand vant esser al mitj del bosc, son pare li digué:

—Bernardinet, estigüe't aquí que jo vaig à cercar un lligam pera fer els feixos.

—No, pare, vós voleu deixar-me sol pera que'm perdi.

—No, no vull que't perdis.

Son pare no hi va tornar més, però com lo Bernardinet havia llençat pedretes tot el camí, va tornar a casa, i's posà a la porta a escoltar. Aquell die la madrastra havia fet *milhas* (2) i n'havien sobrat moltes, il pare deia:

—Ah! Si! Bernardinet fos ara aquí, se menjaria totes aquestes milles.

Bernardinet cridà:

—Soc aquí, pare.

Bernardinet que tenia molta gana se les va menjari molt de gust.

(1) Lo Drac vé a esse una mena de bruixot o dimoni personificat que té poders sobrenaturals. - N. del T.

(2) Milhas, mena de farinetes fetes amb farina de mill.

Quand vant esse al llit la madrastra va tornar a dir a son marit:

—Mira, ja estic cansada d'aquest brivall. Demà tornarás al bosc i aquesta vegada fes-lo perdre que no torni mai més.

Però Bernardinet qu'escoltava derrera de la porta ho va sentir. Se'n va anar a cà son avia i li va dir:

—Avieta, mon pare me vol tornar fer perdre.

—Si fillet! Doncs mira, t'omples les butxaques de blad i mentres caminaràs deixaràs anar els grans de blad pel camí.

Al endemà al matí, son pare li va dir:

—Bernardinet, vaig a fer llenya al bosc, ¿vols venir am mì?

—Si, pare.

I s'en anaren. Quan vant esse al mitj del bosc son pare li va dir:

—Bernardinet. Estigüe't aquí que jo vaig a cercar uns lligams pera fer els feixos.

—Me voleu deixar sol pera quem perdi.

—No, no vull que't perdis.

Pero son pare no hi va tornar. Llavors, Bernardinet va volgut provar de retrovar el camí però no va poguer perque els moixons s'havien menjat tot el blad. Vegenlse tot sol, percutit al mitj del bosc, se va posar a plorar, va pujar a dalt al cap de munt de una alzina i va veure un llumet, lluny, molt lluny. S'en anà vers aquella llum i trobà una casa.

Truca a la porta; una dona baixa a obrir i Bernardinet li diu:

—¿Nom podrieu donar aculliment?

Ah pobret! Aquí és la casa del Drac, i quand tornaría te menjaria.

—Deixeus-m'hi entrar, ja m'amagaré bé i nom trovarà pas.

Va entrar i's va amagar sota llit. El Drac tenia una filla que's deia Catherineta. Aquesta va dir a Bernardinet:

—Aquí tens un ratolí, guarda'l que no't fugi, i quand moa pare te digui: «Ensenyem lo dit petit, tu li ensenyes la cua del ratolinet».